

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 548/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Hroncovou, Dr. Clementisa 4, Brezno, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sp. zn. Kv 52/17/6600 zo 6. apríla 2018 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 161/18/1000 a jej upovedomením z 20. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kv 52/17/6600 zo 6. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 161/18/1000 a jej upovedomením z 20. júla 2018 (ďalej aj „napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. októbra 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-77/1-VYS-BB-2017 zo 6. marca 2018 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bolo sťažovateľovi spoločne s ďalšími osobami vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona spáchaným v časti štádia pokusu. Podstata skutkov mala spočívať v tom, že sťažovateľ spoločne s ďalšími osobami si presnejšie nezisteným spôsobom zaobstarali prístupové údaje a heslá k internetbankingu a ďalšie osobné údaje väčšieho počtu klientov rôznych bánk, ktoré v elektronickej podobe prechovávali na rôznych miestach aj vo viacerých emailových účtoch, cez ktoré si overovali aktuálnosť získaných údajov a zostatkov na účtoch. Následne po vytypovaní vhodného účtu s cieľom následného získania duplikátov SIM kariet, na ktoré boli doručované overovacie kódy potrebné na zrealizovanie bankových prevodov, si zabezpečovali falzifikáty dokladov totožnosti rôznych osôb, zriadenie bankových účtov v rôznych bankových inštitúciách (okrem iných aj bankový účet na osobu [REDACTED]) s následným využitím služieb elektronickeho bankovníctva a vystavením elektronickej platobnej karty a takýmto spôsobom uskutočnili prevody finančných prostriedkov z účtov poškodených v prospech účtu zriadeného na osobu [REDACTED].

Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

Sťažovateľ 1. júna 2018 podal na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní (napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, pozn.) podľa § 363 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Generálna prokuratúra napadnutým upovedomením z 20. júla 2018 návrhu sťažovateľa ako nedôvodnému nevyhovela, nezistiac porušenie zákona, ktoré by mohlo rozhodnutie vo veci ovplyvniť.

Napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 1. augusta 2018.

3. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že generálna prokuratúra a krajská prokuratúra sa *„vôbec nevysporiadali so zásadnými a podstatnými námietkami a argumentami, ktoré som uviedol aj prostredníctvom svojej obhajkyne a ktorými som namietal zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a zákonnosť právoplatného rozhodnutia prokurátora o zamietnutí mojej sťažnosti. Zásadne som namietal, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia vykazuje známky nezákonnosti, nakoľko došlo k porušeniu môjho práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces a to z týchto dôvodov.*

Z uznesenia o vznesení obvinenia ako aj z doposiaľ vykonaných úkonov v rámci prípravného konania jednoznačne vyplýva, že skutky, ktoré sú mi kladené za vinu, sa miestne mali stať v Košiciach a Bratislave, pričom v Košiciach sa mali uskutočniť kroky smerujúce k zabezpečeniu si prístupových údajov a hesiel do internetbankingu bánk poškodených, k uchovávaniu takto získaných informácií, vytváraniu emailových účtov, k overovaniu zostatkov na účtoch poškodených ako aj zriadenie bankových účtov na osobu [REDAKOVANÉ] a v Bratislave sa mali uskutočniť kroky smerujúce k vydaniu duplikátov SIM kariet a uskutočniť prevody finančných prostriedkov z účtov poškodených v prospech účtov zriadených na osobu [REDAKOVANÉ] tak, ako to vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa...“.

Podľa sťažovateľa tak orgány činné v trestnom konaní konali v rozpore s § 17 Trestného poriadku upravujúcim miestnu príslušnosť, čím bolo porušené jeho základné právo na zákonného sudcu. Sťažovateľ ďalej uviedol:

„Podotýkam, že kroky smerujúce k príprave na trestné činy, ktoré sú mi kladené za vinu, sa uskutočnili v Košiciach a kroky smerujúce k dokonaniu trestného činu sa uskutočnili v Bratislave... v danom prípade ide o tzv. dištančný delikt, pri ktorom je miestom spáchania činu tak miesto, kde došlo ku konaniu páchatel'a, ako aj miesto, kde došlo k následku tohto konania, teda Košice a Bratislava, kde nastalo konanie v úmysle obohatiť seba alebo iného na škodu cudzieho majetku.

V prerokúvanom prípade je nepochybné, že k založeniu účtov na osobu [REDAKOVANÉ], na ktoré mali byť prevedené peňažné prostriedky poškodených došlo v Košiciach a k vydaniu duplikátov SIM kariet a uskutočneniu prevodov finančných prostriedkov z účtov poškodených v prospech účtov zriadených na osobu [REDAKOVANÉ] došlo v Bratislave.

... v danom prípade malo dôjsť k (bezdôvodnému) obohateniu sa tým, že plnením bez právneho dôvodu mal byť získaný majetkový prospech a nastalo to okamihom pripísania prostriedkov poškodených na účet zriadený na osobu [REDAKOVANÉ], ktorý bol zriadený a vedený v Košiciach v Slovenskej sporiteľni a.s., pričom od tohto momentu sa mohlo s peňažnými prostriedkami disponovať a naopak, poškodení ich stratili zo sféry svojho vplyvu. Následok v podobe naplnenia zákonného znaku obohatenia sa na škodu cudzieho majetku a teda prisvojenia si cudzej veci jej zmocnením nastal teda v Košiciach.

Na základe vyššie uvedeného mám za to, že nie je založená miestna príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní v obvode Banská Bystrica. Nie je možné prijať záver Generálnej prokuratúry, že úkony, ktoré sa mali uskutočniť v Košiciach a v Bratislave nemajú relevantný vplyv na posúdenie otázky miestnej príslušnosti orgánov činných v trestnom konaní. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou Generálnej prokuratúry, že konanie smerovalo voči konkrétnym bankovým účtom poškodených subjektov vedených v Slovenskej sporiteľni, a.s., pobočka Rimavská Sobota. Mám za to, že miestna príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní nemôže byť založená na skutočnosti, kde majú poškodení trvalý pobyt, resp. v akej pobočke banky majú zriadené účty.

... Takýto stav zakladá nezákonnosť celého doposiaľ vykonaného prípravného konania, nielen označeného uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia ale aj uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica...

Tento nezákonný postup vyšetrovateľa a Krajskej prokuratúry Banská Bystrica má za následok, že všetky dôkazy, sú nezákonné, lebo boli vykonané v rozpore s Trestným

poriadkom, pričom nezákonné dôkazy sa v spise nesmú ani nachádzať, lebo by mohli neprocesným spôsobom cieľným smerom ovplyvňovať orgány činné v trestnom konaní, vrátane súdu.

Generálna prokurátora neuviedla žiadne relevantné úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, vykonaných dôkazov, absentujú aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval napádané skutočnosti. Odôvodnenie je arbitrárne, nepreskúmateľné a vykazuje znaky úplného formalizmu.

... Označené upovedomenie Generálnej prokuratúry a označené uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, nie sú ani riadne odôvodnené čím došlo k porušeniu môjho základného práva ako obvineného podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry a napadnutým uznesením krajskej prokuratúry boli porušené jeho v záhlaví označené práva. Zároveň ústavný súd žiada, aby zrušil napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry a vec jej vrátil na ďalšie konanie (sťažovateľ nežiada zrušenie napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry, pozn.). Súčasne sťažovateľ žiada priznanie trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť návrh aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 4/00, IV. ÚS 35/02, I. ÚS 124/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

9. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, I. ÚS 480/2013, II. ÚS 544/2017).

12. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09).

13. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

III.

14. Jadrom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že trestné stíhanie vedené proti nemu je nezákonne od jeho začiatku a následným postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry bolo naďalej porušované základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa ústavy a listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a konaním, ktoré mu predchádzalo

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

16. K sťažovateľom namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajskej prokuratúry ústavný súd uvádza, že proti tomuto uzneseniu existoval účinný právny prostriedok nápravy, a to návrh na zrušenie právoplatného uznesenia podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, čo sťažovateľ aj využil podaním návrhu generálnej prokuratúre, a to 1. júna 2018.

17. Právomoc generálnej prokuratúry na preskúmanie uznesenia krajskej prokuratúry teda vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie tejto časti sťažnosti, a preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry a konaním, ktoré mu predchádzalo

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry, z ktorého vyplýva: *«Váš návrh, ako obhajkyne obv. ██████████, zo dňa 01.06.2018 na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku bol podaný včas... avšak na základe preskúmania príslušných spisových materiálov som dospel k záveru, že je nedôvodný.*

... Podotýkam, že akt vznesenia obvinenia nie je uznaním obvineného za vinného, pričom vyššie uvedený výraz „dostatočne“ nasvedčuje tomu, že sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne odôvodnená pravdepodobnosť spáchania trestného činu určitou osobou (obvineným). Záver, že skutok bol spáchaný obvineným, nie je teda konečný.

Po preskúmaní príslušných spisových materiálov, majúc na zreteli horeuvedené premisy, považujem uznesenie vyšetrovateľa PZ sp. zn. KRP-77/1- VYS-BB-2017 zo dňa 06.03.2018... za zákonné a opodstatnené, pretože zo skutočností zadokumentovaných v dobe pred vydaním predmetného uznesenia a z vykonaných procesných (vyšetrovacích) úkonov vyplýva dostatočne odôvodnený záver, že sa stali vyššie slovne pomenované a číselne označené trestné činy (obzvlášť závažné zločiny) a že tieto mala spáchať určitá osoba, konkrétne obv. ██████████, a to závažnejším spôsobom konania - organizovanou skupinou...

V súvislosti s dôvodnosťou vznesenia obvinenia ██████████ v predmetnej trestnej veci poukazujem predovšetkým na výpovede poškodených... na svedecké výpovede... na rozsiahle listinné materiály a dôkazy zabezpečené v nadväznosti na v danej trestnej veci vykonané procesné úkony... na ďalšie listinné materiály a dôkazy, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu...

Tieto dôkazy, ktoré boli vykonané, resp. zabezpečené zákonným spôsobom, boli, v miere dostatočne odôvodňujúcej pravdepodobnosť spáchania trestného činu určitou osobou, náležitým vecným a právnym podkladom na vydanie uznesenia vyšetrovateľa PZ...

V intenciách vyššie uvedeného považujem za zákonné a opodstatnené nielen uznesenie vyšetrovateľa PZ sp. zn. KRP-77/1-VYS-BB-2017 zo dňa 06.03.2018 o vznesení

obvinenia [REDACTED] podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku v danej trestnej veci, ale aj uznesenie prokurátora krajskej prokuratúry sp. zn. Kv 52/17/6600-151 zo dňa 06.04.2018, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, ako nedôvodnú, sťažnosť obv. [REDACTED], podanú proti citovanému uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia.

Odôvodnenie uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry sp. zn. Kv 52/17/6600-151 zo dňa 06.04.2018 obsahuje náležitú argumentáciu, zodpovedajúcu štádiu trestného konania v čase vydania tohto uznesenia, a to tak z hľadiska vecnej, ako aj právnej stránky predmetnej trestnej veci, ktorou argumentáciou dozorový prokurátor krajskej prokuratúry reagoval na podanú sťažnosť obv. [REDACTED] zo dňa 07.03.2018 (ktorá sťažnosť nebola dodatočne odôvodnená obvineným, resp. v tom čase jeho zvoleným obhajcom [REDACTED]) a zákonu primeraným spôsobom zdôvodnil jeho postup podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Nestotožňujem sa s Vaším názorom v návrhu zo dňa 01.06.2018, že vyšetrovateľ PZ a prokurátor krajskej prokuratúry konali (a konajú) v trestnej veci vedenej na Odbore kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica pod sp. zn. KRP-77/1-VYS-BB-2017 a na Krajskej prokuratúre Banská Bystrica pod sp. zn. Kv 52/17/6600 ako miestne nepríslušné orgány činné v trestnom konaní.

V tej súvislosti zdôrazňujem, že protiprávne konanie obvinených v podobe útokov, popísaných vo výrokovvej časti uznesenia vyšetrovateľa PZ sp. zn. KRP-77/1- VYS-BB-2017 zo dňa 06.03.2018 a spočívajúcich, v prioritnom vyjadrení, v prisvojení si zmocnenej sa cudzej veci (peňažných prostriedkov vlastnícky patriacich jednotlivým poškodeným osobám), smerovalo voči konkrétnym bankovým účtom špecifikovaným vo výrokovvej časti citovaného uznesenia vyšetrovateľa PZ. Všetky jednotlivé osobné a podnikateľské bankové účty poškodených subjektov... boli založené a v čase uskutočnenia protiprávneho konania zo strany obvinených vedené v [REDACTED] pobočka Rimavská Sobota, Francisciho 3/P. Taktiež trestným činom spôsobený následok, pri zákonne a správne použitej právnej kvalifikácii konania obvinených... v podobe spôsobenia škody jednotlivým poškodeným osobám (vo forme úbytku peňažných prostriedkov) a tomu zodpovedajúcemu prospechu získanému obvinenými osobami nastal (resp. sčasti mal nastať) na konkrétnych osobných a podnikateľských bankových účtoch jednotlivých poškodených subjektov.

Pokiaľ ide o Vami v návrhu zo dňa 01.06.2018 uvedené kroky (úkony), ktoré sa mali uskutočniť v Košiciach a v Bratislave, tieto nemajú relevantný vplyv na posúdenie otázky miestnej príslušnosti orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej trestnej veci, nakoľko tieto Vami uvádzané skutočnosti boli iba prostriedkom na samotné uskutočnenie protiprávneho konania obvinených, naplňujúceho (v miere dostatočne odôvodňujúcej pravdepodobnosť) zákonné znaky trestných činov...

... Nestotožňujem sa s Vašimi tvrdeniami v návrhu zo dňa 01.06.2018, že v danej trestnej veci absentuje preukázanie spáchania trestných činov formou organizovanej skupiny a že vyšetrovateľom PZ ustálená právna kvalifikácia za použitia ustanovenia § 129 ods. 2 Trestného zákona nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov.

Práve naopak, mám za to, že dôkazy zadokumentované ku dňu právoplatného vznesenia obvinenia [REDAKOVANÉ] a spol. nasvedčujú, v miere dostatočne odôvodňujúcej pravdepodobnosť, tomu, že vyššie slovné pomenované a číselne označené trestné činy, pre ktoré vyšetrovateľ PZ vzniesol obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku [REDAKOVANÉ] a spol., mali byť spáchané závažnejším spôsobom konania - organizovanou skupinou, ktorej členmi mali byť...

... Z vyššie konkretizovaných dôkazov a z nich vyplývajúcej vypovedacej hodnoty možno vyvodiť (ustáliť) prepojenie obv. [REDAKOVANÉ] prakticky so všetkými 6-imi spoluobvinenými v predmetnej trestnej veci, ktoré vzájomné prepojenia medzi obvinenými majú charakter umožňujúci v danom štádiu trestného konania právne posudzovať ich protiprávne konanie ako závažnejší spôsob konania, ktoré malo byť spáchané organizovanou skupinou, za splnenia všetkých zákonných predpokladov vyplývajúcich z ustanovenia § 129 ods. 2 Trestného zákona.

... V intenciách vyššie uvedeného sa nestotožňujem ani s Vaším tvrdením v návrhu zo dňa 01.06.2018, že konaním, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia, došlo k porušeniu práva obv. [REDAKOVANÉ] na obhajobu a práva na zákonného sudcu. Zastávam názor, že vyšetrovateľ PZ postupoval pri vydaní uznesenia... a v rámci konania, ktoré mu predchádzalo, v súlade s platnou procesno-právnou úpravou, predovšetkým v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 1, § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súčasne mám za to, že i sudcovia pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica, konajúci a rozhodujúci v rámci prípravného konania v predmetnej trestnej veci

(najmä o väzbe obv. [REDAKOVANÉ] a spol., o návrhoch dozorového prokurátora krajskej prokuratúry na postup podľa § 100 a § 116 Trestného poriadku), konali ako zákonní, vecne a miestne príslušní, sudcovia.

... V zmysle vyššie uvedeného je potrebné preskúmané rozhodnutia (uznesenia) orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej trestnej veci vyhodnotiť ako zákonné, vecne a aj formálne správne, keďže vo vydaných rozhodnutiach (uzneseniach) a v konaní, ktoré im predchádzalo, som nezistil porušenie zákona (Trestného poriadku, ani Trestného zákona).

S poukazom na horeuvedené skutočnosti, mám za to, že nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, teda na zrušenie vyššie citovaných rozhodnutí (uznesení) orgánov činných v trestnom konaní, o čom Vás týmto podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem.»

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Postup generálnej prokuratúry bol v súlade so zákonom a ústavne konformný a po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, generálny prokurátor vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Závery, ku ktorým generálny prokurátor dospel, sa ústavnému súdu nejavia ako svojvoľné a v štádiu prípravného konania neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa, ani hodnotiť a „vážiť“

jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce k záveru o trestnoprávnej zodpovednosti.

20. V širšom ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*)], ktorá pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014, I. ÚS 756/2016). Taktiež nie je možné základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Ústavný súd teda uzatvára, že generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení s dostatočnou jasnosťou vyjadrila dôvody, na ktorých založila svoje rozhodnutie (*Hadjianastassiou v. Grécko*), pričom ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. 2. 1998) a túto povinnosť si generálny prokurátor podľa názoru ústavného súdu v dostatočnej miere zastal.

21. Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, a to aj postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom/návrhom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto

práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu/návrhu vyhovel (I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

22. V posudzovanom prípade, pri ktorom sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou, listinou a dohovorom garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania preto možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, I. ÚS 314/09, II. ÚS 476/2017).

23. V súvislosti s námietkou sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny ústavný súd pripomína, že tieto články sa vzťahujú na konanie vo veci samej, o ktoré v danom prípade trestného konania, ktoré je vo fáze prípravného konania, nešlo (napr. II. ÚS 616/2016, II. ÚS 348/2016, III. ÚS 796/2016). Ústavný súd navyše poukazuje na uverejnený článok v odbornej právnickej literatúre vo vzťahu k určovaniu miestnej príslušnosti orgánov činných v trestnom konaní, kde sa uvádza: „V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zatiaľ čo miestna nepríslušnosť orgánov činných v trestnom konaní nie je dôvodom na podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, miestna nepríslušnosť súdu (rovnako ako vecná nepríslušnosť) dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je.“ (SAMÁŠ, O. Ešte raz k miestnej príslušnosti. In: *Justičná revue*. 2018, č. 89, s. 968.).

24. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní časť sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa v nej obsiahnutých (návrh na zrušenie rozhodnutia, priznanie trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018